

Enigmele din soare

Panait Gabriela

Enigmele din soare

Dă-mi Doamne astăzi cerul pe care vreau să scriu,
Cu litere de sânge, durerea ce-o trăiesc,
Să îl prefac în pânză și-apoi să nu mai știu
În care colț se zbate tot răul pământesc...

Să nu cunoască margini nici versul meu tăcut
Când voi atinge zarea cu degete murdare
De fiecare rază ce-n zori s-a așternut...
Să descifrez în taină enigmele din soare.

Dă-mi Doamne cerul haină în zori să mă-nfășor,
Să mă strecur prin umbre ca el să nu mă vadă
Cum îi ating surâsul cu lacrima ușor
Atunci când roua-n iarbă a început să cadă.

Mai lasă-mi o potecă să-l pot îmbrățișa,
Să nu mă știe nimeni când vreau să îl privesc
Iar el ...să mă atingă cu ochi de catifea
Atunci când stele arse prin ramuri se-mpletesc.

Dă-mi Doamne cerul noapte să scriu cu praf de lună,
Să ardă reci poeme în mare oglindite,
La geamul tău cuvântul pe-o geană să apună ,
Să simți cum plânge lumea cu litere rănite,

Să nu cunoască vântul sfârșitul unui vis,
Nici valul depărtării din mine să nu steargă
Povestea strecurată în templul interzis,
Când slovele de aur pe valul lin aleargă!